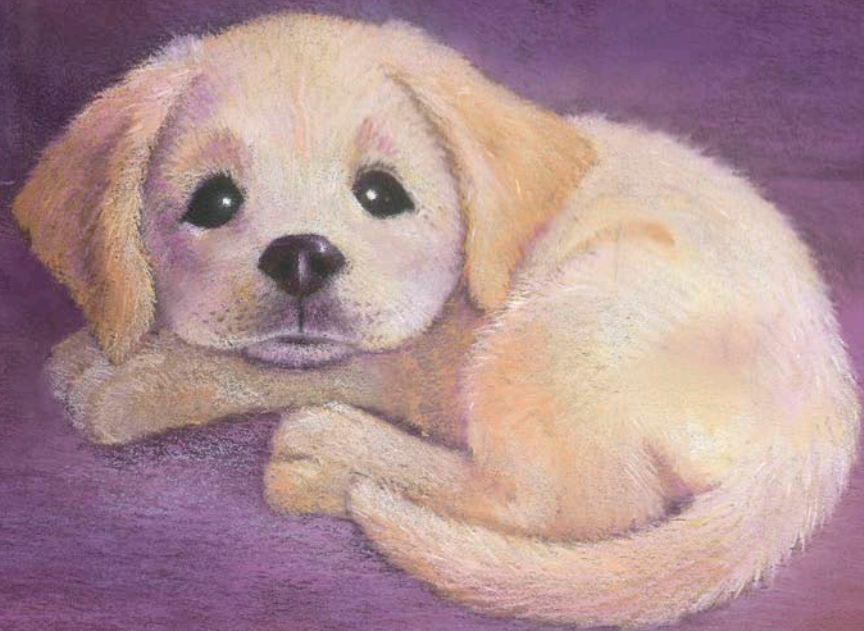

VARASTATUD
KUTSIKAS
SAM

HOLLY WEBB

Emily Rubyle, Robinile ja Williamile

www.holly-webb.com

Originaali tiitel:

Holly Webb

Animal Series 4: Sam the Stolen Puppy

2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Marge Paal

Toimetanud Marje Mändsalu

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2008

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2008

First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2008.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus

ERSEN, 2019.

B03362319

ISBN 978-9949-82-391-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Elutuba katsid pakkepaberitükid ja Emily ema püüdis kõigest väest järge pidada. „Emily, kas selle mänguauto, mille paki Jack just avas, saatis tädi May või tädi Sue? Ei, oota üks hetk, tädi Sue saatis teile mõlemale järjehoidjad, eks ole?” Ema piidles ärevalt nimekirja. „Aga ma olen kindel, et ta ütles midagi auto kohta.”

Emily isa sahistas paberitega, püüdes kingilipikut leida. „Ei, mulle tundub, et Jack on selle nahka pistnud.”

„Kas praegu on hommikusöök?” Jack oli toidumõttest kinni haaranud. „Mina tahan röstsaiat!” Ta jättis auto paberi- ja paelahunnikusse ning seadis sammud köögi poole.

„Kuule! Tule tagasi!” hõikas isa pisut pahaselt.

Jack pööras ringi ja näis segaduses olevat. „Aga ma arvasin, et hommikusöök...” ütles ta haavunud toonil.

Isa võttis ta sülle ja kōditas teda. „Anna andeks, Jack, ma ei tahtnud pahast häält teha. Me lihtsalt peame natuke ootama. Emily pole veel kōiki oma kingitusi avanud. Lase käia, Emily – harilikult sa ju nii aeglane pole.”

Emily istus vaikselt, kõrval kena avatud kingituste virn. Asjad olid toredad. Uus tossupaar. Roosa kohev talvemüts ja sall. Uued särapliiatsid ja joonistus-plokk. Ta *peaks* rõõmustama. Aga tahes-tahmata oli ta pisut pettunud. Tema jõulukingituste nimekirjas oli olnud ainult üks asi.

Tema ja Jack olid mõlemad jõuluvanale kirja kirjutanud – noh, vend Jacki eest oli kirjutanud Emily ning selleks kulus terve igavik, sest vend mõtles ühtelugu ümber ning tahtis oma soki sisse enamikku mänguasjapoes leiduvat. Ta oli joonistanud suure ogalise asja, mille ütles olevat põhjapõdra, ning sirgeldanud alla J-tähe, mis oli kõik, mida ta oskas, sest oli alles kolmene. Isa oli teinud kaminasse tule, ehkki tegelikult

polnud sugugi nii külm, ja nad olid kirjad söekübemete vilkudes korstna kaudu lendu saatnud. Emily polnud sugugi kindel, et kirjad võluväel põhjapoolusele tuhisevad, aga sellegipoolest oli see lõbus. Ja pealegi ei või iial teada...

Ta polnud tegelikult oodanud, et jõuluvana kutsika tema voodijalutsi juurde jätaks. See oli olnud kõnekas vihje emale ja isale ning paistis, et neile polnud see kohale jõudnud. Emilyl oli avada veel ainult üks kingitus ja koera selle sees igatahes pole. Selleks oli pakk liiga väike. Kuigi pakkepaber oli väga armas – hõbedane, üleni väikesi musti kääpajälgi täis.

„Anna andeks, Jack, mul on veel see üks avada.” Püüdes mitte pettunud näida, rebis Emily pakiserva ette-

vaatlikult lahti – ta tahtis käpajälgedega paberi alles hoida. Sisse piiludes ei saanud ta aru, mis paki sees on. Paki kuju järgi oletas ta, et see võib sisaldada riideid, ehkki tundus pisut kõva. Ta raputas pakki ja välja pudenes midagi punast, mis end lahti keris. Punane koera kaelarihm koos jalutusrihmaga!

Emily tundis sisimas lootuse- ja püüamitte-liiga-elevile-minna-sest-see-ei-pruugi-tähendada-seda-mis-sa-arvad-võbelusi. Tal oli tõesti hästi kena, peaaegu elusuurune mängudalmaatslane nimega Georgie. Veel paari aasta eest oli tema lemmikmänguks kujutleda, et koer on päris, ning talle kõiksugu paelu jalutusrihmana kaela ümber siduda. Aga nüüd ta seda enam ei teinud. Vähemalt peaaegu mitte. Ema ja isa ei ostaks talle

ju päris kaela- ja jalutusrihma ainult
Georgie jaoks, ega ju?

Ta tõstis aeglaselt pilgu ja vaatas vane-
mate poole, kaelarihm käes, nagu oleks
see midagi uskumatult väärtuslikku.

Isal oli suu kõrvuni peas. „Kas keegi kuuleb köögist mingeid hääli?” küsis ta mõtlikult. „Mulle tundub, et sealt kostab mingit lärmi. Võib-olla panipaigast. Mingisugust *haukumist...*”

Emily hüppas erutunult püsti, tormas köögiukse juurde ja sealt edasi tole väikese ruumi juurde, kus hoiti pesumasinat. Ruuminurgas oli ilus uus korv. Emily põlvitas selle kõrvale, ise vaevu hingates, nii elevil oli ta. Korv oli vooderdatud pehme fliistekiga ja selle ühes nurgas oli kuldne karvakera. Emily silme ees tõi kutsikas kuulda-vale sügava ohke, mis näis läbivat tervet tema keha, ning avas siis ühe silma, et tüdrukule otsa vaadata. Ilmselgelt pakkus tüdruk talle huvi, sest avanes ka teine silm ning pisike koer pööras